

Sygnatura akt **VII K 509/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Wołowie w składzie:

Przewodniczący SSR Tomasz Paprocki

Protokolant Edyta Lickiewicz

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2014 r.

sprawy

A. S., syna H. i H. z domu R., urodzonego w dniu (...) w Ś.

oskarżonego o to, że

w dniu 19 lipca 2013 roku w P., znajdując się w stanie nietrzeźwości (I badanie – 0,29 mg/l, II badanie – 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), kierował samochodem m-ki V. (...) nr rej. (...)

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

I. na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umarza postępowanie karne wobec oskarżonego A. S. o czyn opisany w części wstępnej wyroku, tj. o czyn z art. 178a § 1 kk na okres 1 roku próby;

II. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 49 § 1 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1000 zł;

III. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę 80 zł.

Sygn. akt VII K 509/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 lipca 2013 r. A. S. po skończonej pracy odwiózł do domu szwagra, który mieszka w P.. Po przyjeździe na miejsce szwagier poczęstował A. S. wódką. Po wypiciu kilku kieliszków A. S. wsiadł do samochodu marki V. (...), o nr rej. (...) i pojechał do swojego domu oddalonego o ok. 200 m.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 9, 41 - 42;

W trakcie jazdy do domu, około godz. 23:20, A. S. został zatrzymany przez Policję do kontroli drogowej. W wyniku przeprowadzonego badania alkomatem o godzinie 23:25 u A. S. stwierdzono 0,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, zaś o godzinie 23:41 - 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Dowód:

- protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego – k. 2;
- wyjaśnienia oskarżonego – k. 9, 41 - 42;
- zeznania świadka T. T. – k. 17.

Oskarżony A. S. zarówno w trakcie dochodzenia, jak i w postępowaniu przed Sądem w całości przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd zważył:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wina, sprawstwo i okoliczności popełnienia przez oskarżonego czynu opisanego w części wstępnej wyroku nie budziły wątpliwości Sądu.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka oraz dowodach z dokumentów załączonych do aktu oskarżenia.

Wyjaśnieniom oskarżonego Sąd dał wiarę w całości, jako korelującym z pozostałymi dowodami w postaci zeznań świadka i protokołu badania alkomatem.

Wyjaśnienia oskarżonego przyznającego się do popełnienia zarzucanego mu czynu, zeznania świadka oraz protokół użycia alkomatu w jednoznaczny sposób wskazywały, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 178a § 1 kk. Oskarżony prowadził bowiem pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości.

W ocenie Sądu zaistniały przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonego.

Zgodnie z art. 66 § 1 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie, jeśli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Okoliczności popełnienia czynu, jak i wina oskarżonego A. S. nie budzą żadnych wątpliwości.

Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie był w ocenie Sądu znaczny. Oskarżony jechał samochodem w środku nocy, gdy natężenie ruchu ulicznego jest znikome i przejechał jedynie 200 m. Jego zachowanie nie stanowiło istotnego zagrożenia dla uczestników ruchu drogowego. Ilość alkoholu w organizmie oskarżonego również była niewielka, bliska dolnej granicy stanu nietrzeźwości.

Oskarżony nie był dotychczas karany, zaś występki z art. 178 a § 1 k.k. zagrożony jest alternatywnie karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do dwóch lat. W ocenie Sądu tak właściwości, jak i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia oskarżonego wskazują na to, że mimo warunkowego umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego.

A. S. ma 40 lat, posiada pozytywną opinię pracodawcy, udzielał się społecznie oraz nigdy nie popadł w konflikt z prawem. Jego postawa, tak w postępowaniu przygotowawczym jak i przed Sądem wskazuje, że w pełni zdaje sobie sprawę ze swojego nagannego zachowania. Przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu, złożył wyjaśnienia i wyraził żal.

Warunkowemu umorzeniu postępowania nie sprzeciwia się również wzgląd na stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego. Oczywiście jest, że występki stypizowane w art. 178a § 1 k.k. oraz inne przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, niosą w sobie potencjalnie duży stopień społecznej szkodliwości. Jednakże, w ocenie Sądu, w przypadku czynu jakiego dopuścił się oskarżony, tak nie jest.

Poziom alkoholu w wydychanym powietrzu, w chwili pierwszego badania, przekroczył wprawdzie u oskarżonego dopuszczalne przez kodeks karny normy, niemniej ilość ta nie była znaczna.

Istotny jest również fakt, że ani przed zdarzeniem ani po nim oskarżony nie miał dalszych konfliktów z prawem, co pozwala przypuszczać, że zdarzenie z 19 lipca 2013 r. miało jedynie charakter incydentalny.

Zaufanie, którym Sąd obdarzył oskarżonego zweryfikuje okres próby oznaczony na podstawie art. 67 § 1 kk na jeden rok.

Zgodnie z art. 67 § 3 k.k. Sąd orzekając o warunkowym umorzeniu może na sprawcę nałożyć m.in. obowiązek uiszczenia świadczenia pieniężnego oraz orzec zakaz prowadzenia pojazdów. Orzeczenie obu tych środków karnych jest fakultatywne.

Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy Sąd uznał, że nie jest konieczne orzekanie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów.

Środek ten jest formą represji wobec oskarżonego, przede wszystkim jednak pełni funkcję prewencyjną – ma eliminować z ruchu drogowego zagrożenie, jakie stanowią dla innych jego uczestników nietrzeźwi kierowcy.

Art. 42 § 1 k.k., ustanawiający ogólne przesłanki orzeczenia zakazu wskazuje, że orzeka się go „w szczególności jeżeli z okoliczności popełnionego przestępstwa wynika, że prowadzenie pojazdu przez tę osobę zagraża bezpieczeństwu w komunikacji”.

W ocenie Sądu oskarżony nie stanowi realnego i dużego zagrożenia dla bezpieczeństwa uczestników ruchu drogowego. W szczególności zaś Sąd miał na uwadze fakt, że wobec oskarżonego realnie zakaz prowadzenia pojazdów jest wykonywany od 19 lipca 2013 r., bowiem w tym dniu odebrano mu prawo jazdy, a następnie postanowiono o jego zatrzymaniu. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że okres dotychczasowego zatrzymania prawa jazdy, który i tak zostałby zaliczony na poczet orzeczonego środka karnego, jest wystarczający do tego, aby wzbudzić w oskarżonym prawidłową postawę, zabezpieczyć interesy innych uczestników ruchu drogowego i zapobiec popełnieniu przestępstwa w przyszłości.

Sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne wskazane w art. 39 pkt 7 k.k. Środek karny o charakterze finansowym będzie stanowił dla oskarżonego dodatkową dolegliwość wynikającą z popełnionego przestępstwa. Ustalając wysokość świadczenia, Sąd wziął pod uwagę możliwości zarobkowe i sytuację materialną i rodzinną oskarżonego, uznając, że kwota 1000 zł będzie współmierna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, a przy tym będzie stanowiła dla niego zauważalną dolegliwość, nie przekraczającą jego możliwości finansowych.

Opłatę wymierzono na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983 nr 49, poz. 223 t.j. ze zm.); o pozostałych kosztach sądowych orzeczono na mocy art. 627 kpk, obciążając nimi oskarżonego.